

že zde nelze použití předpisu Šu 223, nýbrž prvního odstavce Šu 222 ex. ř. To plyne zřejmě také z druhého odstavce Šu 171 ex. ř. Manželům T-ovým ovšem podle doručenek, nacházejících se při spisech prvního soudu, dražební vyhláška ze dne 2. července 1923 byla doručena spolu s vyzváním podle exekučního vzorce čí. 142, tedy s vyzváním, obsaženým v druhém odstavci Šu 171 ex. ř., ale — nehledě k tomu, že podle spisů exekuční soudce neučinil o tom usnesení, ani toho nenařídil, a že nelze seznati ze spisů, že by byl ono vyzvání podepsal, — vyzvání ono odporuje velicímu zákonnému ustanovení §§ 171 a 222 ex. ř. o příkazání simultanních pohledávek k hotovému zaplacení, pročež nemůže míti a nemá právního účinku a manželé T-ovi nebyli povinni ho dbáti a okolnost, že se nevyjádřili výslovně, že žádají zapravení své pohledávky hotovým zaplacením, nemůže vésti k zákonné domněnce opaku, kterážto domněnka podle druhého odstavce Šu 171 ex. ř. neplatí pro pohledávky simultanní. Pohledávka manželů T-ových byla tudíž právem příkazána k hotovému zaplacení.

Čís. 3378.

Na promlčení pohledávky namítané započtením, jež nebyla ještě promlčena v době, kdy se pohledávky střetly, jest bez vlivu, že nebylo napotom v řízení řádně pokračováno (§ 1497 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Rv I 397/23.)

Proti žalobě na zapravení nedoplatku kupní ceny namítla žalovaná firma započtením náhradní nárok za nedodané jí zboží firmou Sch., od níž nabyla žalobkyně postupem žalobního nároku. O b a n i ž š í s o u d y žalobě vyhověly, neuznavše započtením namítané pohledávky, ježto prý jest promlčena.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu své stolice, by, doplně řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, pokud vytýká neúplnost řízení (§ 503 čí. 2 c. ř. s.), nelze upříti oprávnění. Odvolací soud vychází z mylného právního názoru, že započtením namítaná vzájemná pohledávka žalované strany jest promlčena, poněvadž žalovaná, ponechavši několikráte, posléze dne 10. dubna 1923 řízení v klidu, ve sporu řádně nepokračovala (§ 1497 obč. zák.) a že se tedy k započtení nehodí. Soud druhé stolice přehlíží, že, vzešel-li žalované skutečně nárok na náhradu za zboží, nedodané jí firmou Sch. dne 29. října 1914 a uplatnila-li jej oproti pohledávce žalobcem jako postupníkem firmy Sch. žalobou vymáhané již v žalobní odpovědi ze dne 8. dubna 1915, nastaly účinky započtení v době, kdy obě pohledávky se střetly, tedy dnem 29. října 1914, tak že tímto dnem obě vzájemné pohledávky zanikly. (§ 1438 obč. zák.) Jest proto nerozhodno, zda žalovaná řádně ve sporu pokračovala čili nic, neboť, ukáže-li

se ve sporu, že jsou splněny podmínky započtení, nastaly její účinky, jak právě bylo uvedeno, od tehdejška, a jest veškerá úvaha o přerušení promlčení bezpředmětnou. Důsledkem svého právního názoru nepokládal odvolací soud za nutné, aby se obíral řešením otázky, zda započtením namítaná pohledávka žalované vůbec vzešla, jmenovitě do jaké výše.

Čís. 3379.

Nájemce nemůže s poukazem na § 2 (3) zákona o ochraně nájemců ze dne 26. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. odstoupiti od nájmu před uplynutím ujednané doby.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Rv I 1333/23.)

Smlouvou ze dne 30. září 1921 dala žalující strana žalovanému v podnájem byt za měsíčních 2600 K na dobu od 10. září 1921 do 15. října 1923. Dne 15. prosince 1922 dal žalovaný výpověď ku dni 1. ledna 1923 a z bytu se vystěhoval. Žalobě o zaplacení podnájemného za leden 1923 o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Pokud se týče vývodů odvolání, že žalovaný byl oprávněn 14denní výpovědí smlouvu podnájemní, kterou uzavřel na dobu od 10. září 1921 do 15. října 1923, zrušiti, poněvadž dle §u 2 (3) zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. se smlouvy, na určitou dobu uzavřené, po 3. květnu 1920 pokládají po dobu platnosti zákona toho za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou, zvláštními předpisy stanovenou neb v místě obvyklou, nelze náhledu odvolatelovu přisvědčiti. Ustanovení §u 2 (3) cit. zák. dáno bylo jen ve prospěch nájemníka před výpovědí pronajímatele po dobu, pokud ochrana nájemníků platí a pokud smluvená doba již uplynula. Toho tu není a nejde o takové prodloužení smlouvy, kterým by výpověď mohla se zrušiti. Pokud se týče nájemníka nebo podnájemníka platí § 1113 obč. zák., který změněn nebyl a nemůže v tomto případě podnájemník jednostranně smlouvu zrušiti výpovědí před uplynutím smluvené doby podnájemní. Není-li však výpověď platnou, je žalovaný povinen platiti po dobu smluvní nájemní činži.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud mylně vyložil předpis §u 2 (3) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 130 sb. z. a n., poněvadž podle tohoto předpisu podnájemní smlouvy, učiněné na určitou dobu, po 3. květnu 1920 pokládají se po dobu platnosti zákona za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou, zvláštními předpisy stanovenou, nebo v místě obvyklou. Dovolateli nelze přisvědčiti. Ze zákona samého neplyne, že jím byl předpis §u 1113 obč. zák. výslovně zrušen docela, nýbrž plyne z něho jasně celým zákonem